

Arrest

nr. 266 247 van 4 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & LAURENT F.
Mont Saint-Martin 33
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Rom en werd in 1995 in Duitsland geboren uit een Rom vader en Bosnische (niet-Rom) moeder. In 2004 keerde uw familie terug naar Sarajevo, Bosnië, waar u – zo getuige uw geboorteakte - in 2007 geregistreerd werd in het rijksregister. Toen jullie naar Bosnië terugkeerden, konden jullie in een klein appartement van een familielid van uw moeder intrekken. In 2010 nam de gemeente dat appartement evenwel af en had u geen vast adres meer. Toen u nog minderjarig was, ging u regelmatig bij de sociale dienst vragen om naar school te kunnen gaan. U kreeg evenwel steeds te horen dat u op een later tijdstip terug moest komen of dat u zelf een oplossing moest vinden door zelf te betalen voor school. Doordat u geen diploma had en omdat u Rom bent, vond u nergens officieel werk. U verdiende de kost door vuilnis te verzamelen en de nog bruikbare spullen te verkopen op de markt. U verdiende

evenwel veel te weinig om zelf een woning te huren. U trachtte herhaaldelijk sociale steun en sociale zekerheidsrechten, zoals een ziekteverzekering, te verkrijgen, maar dit werd u geweigerd door de sociale dienst. Bij de sociale dienst moest u hiervoor allerlei documenten binnenbrengen, wat u ook deed, en kreeg u te horen dat u op de hoogte gebracht zou worden wanneer uw aanvraag afgerond was. Wanneer u terug naar buiten ging, zag u echter dat uw documenten al in de vuilbak lagen. Wanneer u bij de gemeente hulp ging vragen om een dak boven uw hoofd te vinden, werd u naar de sociale dienst gestuurd, en omgekeerd. Men negeerde u omdat u Rom bent. Wanneer u vuilnis aan het verzamelen was, werd u bespuwd en mishandeld door andere burgers. Ook werd het karton dat u in de loop van de dag had verzameld een paar keer in brand gestoken door een aantal personen die u haatten. U belde de politie, die niet langskwam, maar die u wel meedeelde dat ze aan de ouders zou zeggen zoiets niet meer te doen. U ging ook meermaals naar de politie wanneer u op het hoofd geslagen was en bloedde. De politie nam nota, zei u dat u zich geen zorgen hoeft te maken en dat ze u zou beschermen en op de hoogte zou brengen. Wanneer u evenwel probeerde om klacht in te dienen tegen mensen die u geslagen hadden, zei de politie u dat een zigeuner bent en dat u niet de waarheid sprak. Ook de sociaal assistent tot wie u zich wendde wanneer de politie u niet hielp, schonk geen aandacht aan uw problemen. In het ziekenhuis weigerde men u te helpen omdat u geen ziekteverzekering had. Wanneer u zelf echter iets misdeed, kwam de politie er meteen op af. Zo gooide op een keer een jongen uw kruiwagen met spullen omver en bespuwde u, waarop u zichzelf verdedigde. Nog diezelfde avond werd u gearresteerd en geslagen door de politie. Toen u hierover uw beklag deed bij de verantwoordelijke van de agenten, kreeg u te horen dat zoiets niet kon. U werd tot zes maanden voorwaardelijk veroordeeld. Op een keer wachtte u een jongen op die al een aantal keer uw pakketjes papier in brand had gestoken. Toen u hem opnieuw zag brand stichten, nam u een hamer en sloeg hem op het hoofd. U weet niet of u hem gedood heeft of niet. U was in shock en vluchtte weg. Het gaat om een lid van de in Sarajevo beruchte maffiafamilie Spahovic. Een buurman liet u weten dat u gezocht werd door de politie. Daags nadien verliet u Bosnië. Het was toen 2013 of 2014. Sederdien heeft u geen contact meer met uw ouders, broers en zussen in Bosnië en keerde uzelf nooit meer terug naar Bosnië. U verbleef in Frankrijk, Duitsland en Nederland, alwaar u eenmalig of meermaals een asielerzoek indiende, dat telkens werd afgewezen. In 2015 ontmoette u uw huidige partner, E.S. (...) (O.V. 8.881.795). Zij is ook Rom, maar is afkomstig uit Podujevo (Kosovo) en heeft het Kosovaars staatsburgerschap. In 2016, 2017 en 2019 werden jullie drie kinderen geboren, respectievelijk in Duitsland, Frankrijk en Nederland. Op 5 juli 2019 kwam u met uw gezin van Nederland naar België omdat Nederland u en de kinderen naar Bosnië wilde terugsturen en uw partner naar Kosovo. Hier dienden jullie op 19 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

U wenst actueel niet naar Bosnië terug te keren omdat u er geen adres meer heeft en de nationaliteit niet meer heeft; omdat u er in het verleden veel mishandelingen meemaakte; omdat u er gezocht wordt door de politie naar aanleiding van het hamerincident en naar de gevangenis zal moeten, en omdat de familie van uw slachtoffer wraak wil nemen op u; omdat er veel onrecht is ten aanzien van Roma, die niet geholpen worden noch door de politie, noch door de sociale dienst, noch door de gemeente; omdat uw kinderen er niet naar school zullen kunnen gaan; omdat uw zieke zoon E. (...), die lijdt aan epilepsie, er niet geholpen zal worden omdat u geen ziekteverzekering heeft en u hem in Bosnië niet de benodigde medicatie zal kunnen geven; en omdat uw partner, die de Kosovaarse nationaliteit heeft, niet naar Bosnië kan gaan omdat Bosnië Kosovo niet erkent als staat en omdat jullie niet officieel gehuwd zijn. Daar u niet van Kosovo bent, kan u zich daar niet vestigen. Bovendien werd de broer van uw partner in Kosovo vermoord en heeft uw partner geen familie meer in Kosovo.

U bent in het bezit van uw Bosnische geboorteakte, uitgereikt op 16 mei 2016 te Sarajevo. Uw identiteitskaart en paspoort bleven achter bij de Nederlandse autoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U maakte weliswaar gewag van depressie (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ vraag 32), maar u legde geen enkel medisch attest neer waarin uw psychische problemen worden beschreven. Aldus ontbreken objectieve aanwijzingen om te veronderstellen dat uw mentale toestand u op betekenisvolle wijze zou verhinderen om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze aan de asielerprocedure deel te nemen en uw asielmotieven op dienstige wijze uiteen te zetten. Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal hieruit geen bijzondere procedurele noden afleiden die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bovendien is het Commissariaat-generaal gezien bovenstaande van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voorts beschikt u formeel wel degelijk over het Bosnisch staatsburgerschap, zo blijkt uit het JMBG-nummer (Jedinstveni maticni broj gradana, rijksregisternummer) dat op de door u neergelegde geboorteakte wordt vermeld. U beweert weliswaar actueel de Bosnische nationaliteit niet meer te hebben omdat u er al lang weg bent, er geen adres meer heeft, er nooit deelgenomen heeft aan de verkiezingen, en uw Bosnisch paspoort, dat in Nederland in beslag genomen werd, niet langer geldig is (CGVS p. 3). Deze elementen betekenen evenwel geenszins dat u het Bosnisch staatsburgerschap formeel zou zijn afgenomen of verloren en niet meer naar daar zou kunnen terugkeren. Hiernaar gevraagd reprecieerde u overigens enkel dat u zelf geen staatsburger meer wil zijn van Bosnië en gewoon weg wil zijn van dat land (CGVS p. 3-4). Uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade wordt door het Commissariaat-generaal bijgevolg dan ook afgetoetst ten aanzien van Bosnië.

Bij KB van 14 december 2020 werd Bosnië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 18 december 2020, waarbij u de mogelijkheid kreeg uw asielmotieven grondig uiteen te zetten, meermaals heel defensief reageerde of zelfs weigerde om vragen terdege te beantwoorden en eiste dat de protection officer eerst uw vragen beantwoordde. Op een verzoeker om internationale bescherming rust nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming medewerking verwachten bij de feitenvergaring, correcte verklaringen en waar mogelijk documenten. Uw algemene houding van weerstand valt maar moeilijk te rijmen met het voldoen aan deze medewerkingsplicht. Bovendien staat een dergelijke algemene houding haaks op de door u beweerde nood aan internationale bescherming.

Hoe dan ook blijkt, na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier, dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U verklaarde dat u in Bosnië herhaaldelijk het slachtoffer werd van fysieke agressie door andere burgers, die u bespuwden, die u tot bloedens toe sloegen, die op een keer uw kruiwagen omver duwden – waarbij u uit zelfverdediging sloeg, waarna u gearresteerd werd, geslagen werd door de politieagenten, en tot zes maanden voorwaardelijk werd veroordeeld -, en die het door u verzamelde karton en papier een aantal keer in brand staken - waarbij u de dag voor uw vertrek uit Bosnië een jongeman die behoort tot de beruchte maffiafamilie Spahovic met een hamer op het hoofd sloeg, waarvoor u nog steeds gezocht wordt door zowel de politie, die u wil arresteren, als door de familie van het slachtoffer (van wie u overigens niet weet of hij overleden is of niet), die wraak wil nemen op u (CGVS p. 8-9). Aan al deze verklaringen kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden. U rept hierover immers met geen woord op de Dienst Vreemdelingenzaken, zelfs niet toen u expliciet gevraagd werd naar arrestaties en veroordelingen, naar uw vrees bij terugkeer, en naar problemen met burgers en autoriteiten (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 18 februari 2020 vragen 3.1, 3.2, 3.4, 3.5, 3.7, 3.8). U stelde er toen enkel dat u in Bosnië gediscrimineerd werd en geen rechten had en dat u er vertrokken bent ten gevolge van de armoede. Inzake problemen met andere burgers maakte u enkel gewag van beledigingen en dat de politie hierover zei dat het allemaal niet zo erg was (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 18 februari 2020 vragen 3.4, 3.5). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken onder meer niets meldde over het hamerincident en uw vrees voor de familie Spahovic is bijzonder frappant te noemen daar dit incident de directe aanleiding voor uw vlucht uit Bosnië zou zijn geweest en u aangeeft dat uw grootste vrees ten aanzien van Bosnië juist uw vrees voor deze familie zou zijn (CGVS p. 14, 21). Bovendien maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 september 2019 tot tweemaal toe duidelijk dat u wel naar Bosnië terug wilde, maar enkel als dit samen met uw gezin kon (DVZ verklaring d.d. 23 september 2019 vraag 33). Dergelijke uitleg getuigt niet meteen van een ernstige vrees voor vervolging of een vrees voor het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de herhaalde fysieke confrontaties andermaal ondermijnt. Tot slot legt u van geen van uw verklaringen ook maar enig begin van bewijs neer.

Ofschoon u aan het begin van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat u de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed begrepen had, dat hij geen Bosnisch met u sprak en dat hij op een andere manier vertaalde en misschien wel dingen heeft gezegd die u zelf niet heeft gezegd (CGVS p. 2), kan deze uitleg niet als verschoningsgrond in aanmerking genomen worden om bovenstaande lacunes te rechtvaardigen. De tolk die u bijstond op het ogenblik van het afleggen van uw verklaringen voor de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (d.d. 18 februari 2020) sprak inderdaad Servo-

Kroatisch met u en geen Bosnisch, maar deze talen zijn varianten van elkaar en men kan wel degelijk onderling verstaanbaar communiceren met elkaar, zo blijkt ook uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Bovendien heeft u tijdens het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 februari 2020 op geen enkel moment aangegeven dat u de tolk niet begreep. U zou dit pas aan de dossierbehandelaar in de lift hebben gemeld (CGVS p. 2). Echter kan u dit niet hardmaken. U heeft het verslag van uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 februari 2020 voor akkoord ondertekend en kon op het Commissariaat-generaal met uitzondering van een misverstand over uw broers en zussen – verklaringen die u overigens wel met een tolk Bosnisch heeft afgelegd op 23 september 2019 - geen enkel concreet element aanhalen dat niet correct zou zijn weergegeven. Evenmin heeft u de door u beweerde tolkproblemen met uw advocaat besproken (CGVS p. 2-3). Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets gezegd heeft over het hamerincident, repliceerde u dat het u niet gevraagd werd (CGVS p. 14). Dit is in het licht van de diverse expliciete vragen die gesteld worden op de Dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk een ernstige rechtvaardiging. Dat u om uw originele wel eens beledigd werd in Bosnië, wordt door het Commissariaat-generaal dan weer niet meteen betwist. Echter is dergelijke behandeling, hoe laakbaar ook, niet voldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Voorts heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u in het geval van problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een terugkeer naar Bosnië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië aanwezige nationale autoriteiten. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U heeft niet aangetoond dat u zulks gedaan heeft. Uw verklaringen aangaande de herhaalde fysieke aanvallen op u zijn, zoals reeds aangegeven, niet geloofwaardig. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u telkens bij dergelijke problemen een beroep deed op de politie, maar te horen kreeg dat u loog (CGVS op. 9), noch aan uw verklaringen dat de politie u zelfs geslagen zou hebben en u actueel nog steeds zou zoeken om u te arresteren. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt trouwens dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Dat u telkens van de politie te horen gekregen zou hebben dat u een zigeuner bent en dat u niet de waarheid zei (CGVS p. 9) is dan ook niet in overeenstemming met de beschikbare informatie. Hoewel er binnen de Bosnische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, worden er inspanningen geleverd om de samenwerking tussen de ordediensten op verschillende niveaus te verbeteren. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De civiele autoriteiten hebben daadwerkelijke controle over de veiligheidsdiensten en beschikken over mechanismen om gevallen van misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen. Om eventueel machtsmisbruik van politiefunctionarissen en andere vormen van onprofessioneel of onzedig gedrag van politiefunctionarissen doeltreffend te kunnen bestraffen, werden binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken de Afdeling voor Interne Controle en het Openbaar Bureau voor Klachten opgericht. Daarnaast kan elke Bosniër die meent in zijn/haar rechten te zijn geschaad zich wenden tot het "Institution of Human Rights Ombudsman for Bosnia and Herzegovina", dat uit drie ombudsmannen bestaat die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, in Bosnië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, een aantal voornamen stappen werden gezet om corruptie aan te pakken. Zo werden een anticorruptiestrategie en bijbehorend actieplan voor de periode 2015-2019 aangenomen.

Bosnië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. In de strijd tegen corruptie werden in de afgelopen jaren reeds meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen gearresteerd. De Bosnische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Bosnia

and Herzegovina". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Aangaande het onrecht dat de Roma te beurt valt in Bosnië – ze krijgen geen werk, geen ziekteverzekering enz. en worden door niemand geholpen (CGVS p. 8, 13, 15, 17) -, toont de informatie beschikbaar op het Commissariaatgeneraal aan dat heel wat Roma in Bosnië-Herzegovina zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precare economische toestand in Bosnië-Herzegovina, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Bosnische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Bosnië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Bosnische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Dit leidde reeds tot vooruitgang op het vlak van burgerlijke registratie en huisvesting. Verdere integratie van de Roma in de Bosnische maatschappij wordt beoogd met een actieplan voor de Roma, het Action Plan for Social Inclusion of Roma in BiH, eerst voor de periode 2017-2020 en actueel voor de periode 2021-2025, waarin de focus ligt o.a. op de domeinen werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTEDsteunprogramma opgezet. Dit programma verleende de nodige steun bij de ontwikkeling van het nieuwe actieplan 2021-2025. Tevens werken meerdere gemeenten aan lokale actieplannen voor de integratie van de Roma en er zijn in Bosnië ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Bosnië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uw verklaringen dat de Roma in Bosnië door niemand geholpen worden, niet door de gemeente, niet door de sociale dienst, niet in het ziekenhuis e.d.m. (CGVS p. 8) betreffen algemene uitspraken die, gelet op voorgaande informatie, niet voldoende gebaseerd zijn op concrete objectieve elementen. Deze bevinding noopt des te meer daar ook in verband met uw persoonlijke situatie de nodige bedenkingen kunnen worden gemaakt. Zo verklaarde u dat u sinds 2010 geen adres meer had in Bosnië en dat u gedurende drie jaar op straat leefde (CGVS p. 15-16). Hierdoor - en ook doordat u geen geld had - kon u bijvoorbeeld niet naar school gaan (CGVS p. 15). Hieraan kan echter geen enkel geloof worden gehecht. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u op 23 september 2019 dat u van 2004 tot 2013, het jaar waarin u terug naar West-Europa kwam, in Sarajevo woonde op het adres Alibega Firdusa 21 (verklaring DVZ d.d. 23 september 2019 vraag 10). Pas bij uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 februari 2020 beweerde u dat u gedurende een drietal jaar geen adres meer had (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 18 februari 2020 vraag 3.5). Hierover repte u met geen

woord op 23 september 2019. Dat de door u beweerde leefomstandigheden in Bosnië de nodige geloofwaardigheid ontberen blijkt ook uit de vaststelling dat uw partner beweerde dat uw broers nog altijd op straat leven en bedelen in Bosnië (CGVS partner p. 9), terwijl de facebookprofielen van een aantal van uw familieleden hoegenaamd geen armtierig leven als bedelaar op straat aantonen. Dit doet dan ook ernstige vraagtekens rijzen bij uw persoonlijke situatie in de periode dat u nog in Bosnië woonde. Dat de sociale dienst u steeds afgewimpeld zou hebben, bijvoorbeeld wanneer u een dak boven uw hoofd ging vragen nadat u op straat zou zijn beland en bij uw pogingen om naar school te gaan (CGVS p. 15-16), en uw documenten bij het aanvragen van sociale zekerheid gewoon in de vuilnisbak zou hebben gegooid (CGVS p. 9-10, 17), betreft verklaringen die niet alleen niet stroken met de hierboven reeds beschreven informatie aangaande de situatie van de Roma in Bosnië, maar zijn beweringen die u op een bepaald moment tijdens uw onderhoud ook linkt aan de door u beweerde problemen met de politie – u zou bij de sociale dienst hulp gaan zoeken zijn nadat u er niet in geslaagd was klacht in te dienen bij de politie maar de beampte zou het document gescheurd en in de vuilnisbak gegooid (CGVS p. 9). Daar uw problemen met de politie niet geloofwaardig zijn (cf. supra) en uw verklaringen over uw levensomstandigheden in de drie jaar voor uw vertrek uit Bosnië niet overtuigen, kunnen uw herhaalde verklaringen aangaande het weigerachtig handelen van de sociale dienst bijgevolg evenmin als overtuigend worden weerhouden. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen over uw zoektocht naar werk. U beweerde dat u een arbeidsboekje had, maar dat dit op een gegeven ogenblik van u werd afgenomen omdat u geen schooldiploma had (CGVS p. 15). Deze uitleg houdt geen steek. Immers, indien het bezitten van een diploma een voorwaarde zou zijn om een arbeidsboekje te verkrijgen, is het verwonderlijk te noemen dat u een dergelijk boekje ooit zou hebben ontvangen. Ook stelde u dat uw zieke zoon E. (...) in Bosnië niet geholpen zal worden omdat u geen ziekteverzekering heeft (CGVS p. 8). U baseert uw uitspraak op een video-opname van een neef die met zijn baby naar het ziekenhuis ging, maar die geen hulp kreeg omdat hij geen ziekteverzekering had. Er werd u gevraagd deze opname aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS p. 9-10). Tot op heden liet u evenwel na dit te doen. U legt voorts uit dat u destijds in Bosnië herhaaldelijk getracht heeft een ziekteverzekering te krijgen, maar dat u niet geholpen werd (CGVS p. 16). Andermaal kan herhaald worden dat uw verklaringen ondanks uw niet aflatende pogingen nooit te zijn geholpen de nodige geloofwaardigheid missen (cf. supra). Bovendien beweert u enerzijds dat u een arbeidsboekje had, maar anderzijds dat u geen ziekteverzekering kreeg. Echter is bij wet voorzien dat wie werkloos is en ingeschreven is bij een arbeidsbureau, en dus een arbeidsboekje heeft, op deze manier gedekt is door de publieke gezondheidszorg. Uw incoherente, niet met de praktijk strokende verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw persoonlijke ervaringen nog verder op de helling. U maakt aldus uw bewering dat u uw zoon E. (...) in Bosnië niet de benodigde medicatie zal kunnen geven (CGVS p. 17) niet aannemelijk. Uw advocaat voegde nog toe dat u in Bosnië niet naar het ziekenhuis zal kunnen gaan met uw zoon omdat u gezocht wordt door de politie (CGVS p. 21). Gezien dit laatste geenszins geloofwaardig is, blijkt andermaal uit niets dat u E. (...) niet de nodige verzorging zou kunnen geven in uw thuisland. U verklaarde tot slot nog dat uw kinderen in Bosnië niet naar school zullen kunnen gaan en dit omdat u zelf ook nooit naar school gegaan bent (CGVS p. 20). Echter maakt u tegelijkertijd duidelijk dat uw jongere broers E. (...) en E. (...) in Bosnië wel naar school gaan (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal ziet dan ook niet in waarom uw kinderen om redenen gelinkt aan de Vluchtelingenconventie er niet naar school zouden kunnen gaan. U heeft het in dit verband nog over het feit dat uw vader betaald heeft voor de school van uw broers (CGVS p. 20). Volledigheidshalve merkt het Commissariaat-generaal in dit verband op dat het basisonderwijs en middelbaar onderwijs gratis zijn in Bosnië.

Gelet op alles wat voorafgaat, heeft u inzake uw persoonlijke situatie geenszins aannemelijk gemaakt dat u in het verleden in Bosnië herhaaldelijk uw rechten heeft willen laten gelden, maar dat u deze u telkens ontzegd werden om uw origine, en dat u er aldus het slachtoffer was van discriminatie in die mate dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg blijkt uit niets dat dit in de toekomst wel het geval zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Bosnië.

Aangaande de medische problemen van uw zoontje E. (...) dient volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, wat u reeds deed. Deze aanvraag werd evenwel door de Dienst Vreemdelingenzaken ongegrond verklaard omdat behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Bosnië (zie beslissing Dienst Vreemdelingenzaken Afdeling Uitzonderlijk Verblijf Medische Sectie d.d. 20 december 2019). U brengt geen objectieve informatie aan die deze eerdere appreciatie kan wijzigen.

In verband met uw verklaringen dat en de redenen waarom uw partner zich niet in Bosnië kan vestigen en u zich niet in Kosovo kan vestigen, kan verwezen worden naar de weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van uw partner, E.S. (...), heeft genomen en die luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U maakte weliswaar gewag van psychische problemen (CGVS p. 11) en depressies (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 23 september 2019 vraag 32) en legde een medisch attest d.d. 27 juli 2020 neer waarin uw psychische problemen worden beschreven. Echter blijken hieruit op geen enkele manier objectieve aanwijzingen om te veronderstellen dat uw mentale toestand u op betekenisvolle wijze zou verhinderen om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze aan de asielprocedure deel te nemen en uw asielmotieven op dienstige wijze uiteen te zetten. Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal hieruit geen bijzondere procedurele noden afleiden die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bovendien is het Commissariaat-generaal gezien bovenstaande van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u formeel zowel over het Kosovaars als het over het Servisch staatsburgerschap beschikt. Dit blijkt uit de identiteitsdocumenten die u doorheen uw diverse verzoeken om internationale bescherming neerlegde, waaronder een Kosovaarse identiteitskaart (derde verzoek) en Servisch nationaliteitsbewijs (vijfde verzoek).

Bij KB van 14 december 2020 werden zowel Kosovo als Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw vijfde verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Zo heeft u voor wat Kosovo betreft, waar u woonde voor uw vertrek begin de jaren '90 en waarheen u werd gerepatrieerd in 2011, onvoldoende aangetoond dat u bij een eventuele actuele terugkeer aldaar een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zou moeten koesteren of er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij een terugkeer naar Kosovo dat u terug beledigd en gediscrimineerd zal worden door de dorpelingen omdat u Rom bent en geen Albanees spreekt en dat u het slachtoffer zal worden van de welig tierende criminaliteit in Kosovo. Zo vreest u dat uw kinderen afgenomen zullen worden door onbekenden en verkocht of vermoord zullen worden, dat u mishandeld en misbruikt zal worden, zoals uw zus Z. (...) zou zijn overkomen, of dat u zelfs vermoord zal worden, zoals met uw broer G. (...) zou zijn gebeurd (CGVS p. 6-8, 12-15).

Aangaande uw vrees dat uw kinderen in Kosovo afgenomen, verkocht of zelfs vermoord zullen worden (CGVS p. 12-13, 21) kan evenwel worden opgemerkt dat dit een louter hypothetische vrees betreft. U baseert deze vrees enkel op vage verhalen die u her en der gehoord heeft en op de vaststelling dat er zoveel crimineels gebeurt in Kosovo (CGVS p. 7, 13-14). Zo hoorde u het verhaal van een ander Rom-gezin dat gerepatrieerd werd en in brand gestoken werd, maar verdere details kan u hierover niet geven (CGVS p. 14). Dat u zelf ook vermoord zal worden, zoals met uw broer G. (...) gebeurde, betreft al evenzeer een louter hypothetische vrees. Vooreerst overleed uw broer in Servië en niet in Kosovo. Bovendien werden de omstandigheden van zijn overlijden nooit opgehelderd. Uw moeder maakte bij haar tweede verzoek om internationale bescherming overigens duidelijk dat de politie niet kon uitmaken of het om moord of zelfmoord ging (verklaring DVZ S.S. (...) d.d. 31/03/2011). Uit de documenten die uw vader toen ter zake neerlegde, blijkt dat er een onderzoek werd ingesteld naar de dood van uw broer en blijkt dat er nergens een uitspraak gedaan wordt betreffende zijn doodsoorzaak. Uzelf legt geen nieuwe stukken neer m.b.t. het overlijden van uw broer. Aldus zijn er geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat het overlijden van uw broer het gevolg zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u bij een terugkeer naar Kosovo mishandeld en aangerand zal worden, is een bewering die u evenmin onderbouwt met voldoende concrete, objectieve elementen. U baseert uw vrees enerzijds op uw eigen ervaring in 2011 waarbij u vaak uitgescholden werd door dorpelingen wanneer u buitenkwam (CGVS p. 14) en anderzijds op wat er met uw zus Z. (...) gebeurd is (CGVS p. 14, 21). Dat u beledigd werd, wordt door het Commissariaat-generaal op zich niet betwist, maar dergelijke verbale provocaties kunnen, hoe laakbaar ook, geenszins gelijkgesteld worden met een fysieke mishandeling of zelfs

verkrachting zoals met uw zus zou zijn gebeurd. Aangaande de mishandeling van uw zus – ze werd op straat geslagen op haar hoofd - beweert u herhaaldelijk dat hiervan een video bestaat en dat uw moeder deze zou hebben neergelegd (CGVS p. 12, 14, 21). Echter legt u deze video zelf niet neer en blijkt nergens uit het administratief dossier van uw moeder dat zij dergelijke video ooit zou hebben neergelegd bij haar opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming.

Hoe dan ook kunnen uw uitspraken over de continue onveiligheid die u als Rom vreest in Kosovo niet in overeenstemming gebracht worden met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit die informatie (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt als overwegend stabiel en kalm omschreven. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Voorts blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat, mocht u alsnog geconfronteerd worden met een veiligheidsprobleem, in Kosovo actueel de nodige beschermingsmechanismen voorhanden zijn en dit voor alle burgers. De informatie (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) maakt duidelijk dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten, met wie u persoonlijk nooit problemen ervoer (CGVS p. 9), te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Uw algemene verklaringen dat wanneer Roma naar de politie gaan met klachten over discriminatie en mishandeling, deze dergelijke klachten gewoon negeert, wat uw zus Z. (...) ook ervaren zou hebben – ze zou zelfs door de agenten zelf zijn lastiggevallen - (CGVS p. 14, 18), kunnen aldus niet in overeenstemming worden gebracht met voorgaande informatie. In verband met het overlijden van uw broer G. (...) meent u nog dat de politie omgekocht moet zijn om te zwijgen (CGVS p. 12, 15). U kan deze stelling evenwel niet schragen met objectieve argumenten. U repliceert zulks te denken louter omdat de politie de daders nooit gevonden heeft en men in landen als Kosovo, Bulgarije en Bosnië de politie nu eenmaal gemakkelijk kan omkopen (CGVS p. 15). Dat daders van misdrijven, mocht hiervan in het geval van uw broer al sprake zijn, niet gevonden worden, kan evenwel te wijten zijn aan diverse andere oorzaken, zoals het gebrek aan bewijzen of getuigen, en wijst niet zonder meer op een onwil van de politie om de zaak op te helderen. Dat u niet naar de politie zal durven te gaan omdat dat uw problemen nog erger zal maken (CGVS p. 18) kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging waarom u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op uw eigen nationale autoriteiten. Immers, het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht dat nieuwe of ergere feiten worden voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij uiteraard ook niet gepast reageren.

Tevens vreest u bij een terugkeer naar Kosovo op geen enkele manier geholpen te zullen worden door hulporganisaties of de gemeente om uw leven opnieuw op te bouwen. U zal er als Rom geen sociale steun krijgen, geen medische hulp krijgen, geen werk kunnen vinden, geen onderdak kunnen vinden en op straat moeten leven, en uw kinderen zullen niet naar school kunnen gaan (CGVS p. 5, 8, 10, 12-13, 15-17, 21). U baseert deze vrees op uw ervaringen in 2011 waarbij u herhaalde, maar vruchteloze pogingen zou hebben ondernomen om hulp te krijgen, en op de vaststelling dat uw zus Z. (...), die nog steeds in Kosovo is, dergelijke hulp ook niet krijgt (CGVS p. 18).

Deze verklaringen kunnen al evenmin in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie over de actuele situatie in Kosovo, die in geen enkel opzicht nog vergelijkbaar is met die van tien jaar geleden, toen u gerepatriëerd werd. Deze informatie (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont inderdaad aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar deze situatie is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de Roma in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTEDsteunprogramma opgezet. In de loop van 2018 en 2019 heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën met als doel de implementatie van het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het betreft hier onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, verkiezing van de Roma-vriendelijkste burgemeester van Kosovo, en versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van

discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande uw persoonlijke situatie kan het volgende worden opgemerkt. Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u in 2011 amper een drietal maanden in Kosovo bent gebleven. Dergelijk kortstondig verblijf kan bezwaarlijk in aanmerking genomen worden als representatief om te concluderen dat u anno 2021 op langere termijn geen stabiel leven in Kosovo zou kunnen opbouwen. Bovendien kreeg u in die korte periode in 2011 wel degelijk onderdak (CGVS p. 5) - wat trouwens haaks staat op de bewering van uw advocaat dat u er toen op straat moest leven (CGVS p. 21) - en kreeg uw zus in het verleden ook al eens een appartement toegewezen (CGVS p. 6), waardoor u er niet in slaagt concreet aan te tonen dat u bij een actuele terugkeer naar Kosovo geen onderkomen zou kunnen vinden (CGVS p. 17). Ook legt u geen enkel begin van bewijs neer van de door u beweerde verwoede pogingen in 2011 om (sociale) hulp te zoeken bij de gemeente (CGVS p. 7). U legde enkel een kopie neer van een communicatie van de terugkeercoördinator van de gemeente Obilic aan de gemeente Podujevo d.d. 12 oktober 2011 waarin de gemeente Podujevo wordt opgeroepen zich over uw familie te ontfemen na jullie repatriëring. Hieruit blijkt op zich geenszins de door u beweerde 'ruzie' tussen beide gemeenten aangaande de verantwoordelijkheid over jullie (CGVS p. 7, 9-10). Uit dit stuk blijkt hoogstens dat u na uw repatriëring tijdelijk werd ondergebracht in Obilic en dat deze gemeente vervolgens Podujevo opriep het nodige te doen. Uit niets blijkt dat dit niet zou zijn gebeurd, of niet had kunnen gebeuren mits een langduriger verblijf ter plaatse. U stelde nog dat de gemeente Podujevo liet weten dat jullie er niet konden blijven omdat jullie problemen hadden. U kon evenwel geenszins duiden over welke problemen dit dan wel ging (CGVS p. 10). Bovendien wordt in voornoemde communicatie duidelijk gemaakt dat uw familie over een onroerend goed beschikt in Podujevo en dat jullie aldus in aanmerking komen om de in de Kosovaarse wet voorziene sociale rechten te doen gelden. Dat u in Kosovo niet zou kunnen werken, wijt u voorts vooral aan het feit dat u de taal niet machtig bent (CGVS p. 8) en aan het feit dat er algemeen gesproken, ook voor de (Albanese) Kosovaren, weinig werk en mogelijkheden zijn (CGVS p. 7, 17). Dit betreft problemen van enerzijds persoonlijke, en anderzijds algemeen socio-economische aard die op zich geen verband houden met de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Niets sluit uit dat u zich de Albanese taal op termijn, mits bijvoorbeeld het volgen van de nodige lessen, net zoals bijvoorbeeld het Nederlands in België, niet eigen zou kunnen maken. U meent dat zoiets in Kosovo niet mogelijk zal zijn, maar kan dit niet concretiseren. U beweert dat u zulks al eerder geprobeerd heeft, maar uit niets in uw verklaringen blijkt dat u bijvoorbeeld in 2011 daadwerkelijk getracht heeft taallessen te volgen. Verder verwijst u naar de slechte leefsituatie van uw zus in uw repliek waarom u geen taallessen zou kunnen volgen (CGVS p. 16). Het Commissariaat-generaal ziet evenwel niet in hoe de leefsituatie van uw zus zonder meer een teken zou zijn dat u actueel niet de Albanese taal zou kunnen leren. U geeft een aantal keer aan dat u bij uw kortstondige terugkeer in 2011 alles al eens geprobeerd heeft en dat u toen niets is gelukt (CGVS p. 16). Deze uitleg overtuigt amper. Inzake het vinden van werk bijvoorbeeld liet u zich in 2011 nooit inschrijven bij een arbeidsbureau in Kosovo. U zou immers niet geweten hebben hoe dat te doen (CGVS p. 8), wat een uitleg is die de nodige vraagtekens doet plaatsen bij de ernst van uw verklaringen over uw herhaalde pogingen hulp in te roepen van de gemeente en over de moeite die u zich zou hebben getroost tijdens uw verblijf in Kosovo in 2011 om werk te vinden en u te integreren (CGVS p. 12). Gezien u niet aannemelijk heeft gemaakt in 2011 daadwerkelijk alles geprobeerd te hebben om werk te vinden, en gezien de voorgaande informatie, kan niet zonder meer besloten worden dat u bij een eventuele huidige terugkeer naar Kosovo a priori geen werk zou kunnen vinden of krijgen. Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal nog op bijkomende informatie waaruit blijkt dat Kosovo de afgelopen jaren ernstige inspanningen heeft geleverd, via diverse strategieën en actieplannen, om gerepatrieerde personen en andere terugkeerders bij te staan in hun herintegratie in de Kosovaarse maatschappij. Ook kan steeds een beroep gedaan worden op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die ook in Kosovo een 'Assisted Voluntary Return and Reintegration' programma heeft dat een duurzame integratie beoogt van personen die vrijwillig terugkeren uit West-Europa naar Kosovo. Tot slot zet het Council of Europe Office in Pristina in op een project gericht op de integratie van terugkeerders en minderhedengemeenschappen in het Kosovaarse onderwijsstelsel door de toegang tot onderwijs te faciliteren (Access to education to forced returnees and to Roma, Ashkali en Egyptian communities – project). Gelet op deze laatste informatie kan al evenmin gesteld worden dat uw kinderen bij een terugkeer naar Kosovo niet naar school zouden kunnen gaan omdat ze Roma zijn.

De medische problemen van uw zontje E. (...), die u staft met een aantal medische documenten, houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, wat u reeds deed. Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel ongegrond verklaard omdat, in tegenstelling tot uw verklaringen (CGVS p. 17), behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Bosnië, het land waarvan E. (...) de nationaliteit heeft (zie beslissing Dienst Vreemdelingenzaken Afdeling Uitzonderlijk Verblijf Medische Sectie d.d. 20 december 2019). U brengt geen objectieve informatie aan die deze eerdere appreciatie kan wijzigen. Uit bijkomende informatie van het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat ook in Kosovo (medicamenteuze) behandeling voor epilepsie mogelijk is. Dat die medicijnen duur zijn en dat er in Kosovo geen tussenkomst via een ziekenfonds bestaat hiervoor (CGVS p. 17) zijn motieven die op zich evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat u zelf al heel lang in West-Europa verblijft en dat uw kinderen in België goed geïntegreerd zijn (CGVS p. 12 -13) betreft motieven die ook niet vallen onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Dat u bij een terugkeer naar Kosovo een alleenstaande moeder met drie kinderen zal zijn (CGVS p. 12-13, 21) overtuigt niet. Immers heeft u een partner, die weliswaar over een andere nationaliteit beschikt, maar die zich, mits het ondernemen van alle nodige administratieve stappen – zoals bijvoorbeeld het afsluiten van een officieel huwelijk - via de geëigende procedures voorzien in de in Kosovo vigerende wetgeving, evenzeer legaal in Kosovo kan vestigen als partner van een Kosovaarse onderdaan. Het omgekeerde geldt ook voor u aangaande een eventuele vestiging in Bosnië. De uitleg van uw partner dat u niet naar Bosnië kan omdat Bosnië Kosovo niet erkent als staat (CGVS partner p. 13) doet hieraan geen enkele afbreuk. U beschikt immers ook over het Servisch staatsburgerschap en uit niets blijkt dat Bosnië, dat inderdaad Kosovo tot op heden niet als soevereine staat heeft erkend, Servië niet als dusdanig beschouwt. Dat jullie gepoogd zouden hebben officieel te huwen, maar te horen gekregen zouden hebben dat dit niet mogelijk is omdat jullie in België niet over geldige verblijfsdocumenten beschikken, zoals uw partner opperde (CGVS partner p. 19), is ongeloofwaardig. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat het afsluiten van een huwelijk ook mogelijk is voor wie bijvoorbeeld in het wachtregister is opgenomen, wat het geval is voor jullie daar jullie als verzoekers om internationale bescherming in dit register staan.

Inzake uw verklaringen aangaande Bosnië kan voorts verwezen worden naar de weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal genomen heeft ten aanzien van uw partner, S.T. (...).

Daar u niet heeft aangetoond actueel niet naar Kosovo terug te kunnen keren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, dient uw eventuele vrees ten aanzien van Servië, waarvan u eveneens over het staatsburgerschap beschikt, niet door het Commissariaat-generaal onderzocht te worden. Het volstaat immers, bij het bezitten van meervoudig staatsburgerschap, dat de asielinstanties vaststellen dat ten opzichte van één land van nationaliteit voor de verzoeker geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bestaat, wat hier het geval is voor Kosovo.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is consulteerbaar via de in deze beslissing vermelde linken of is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd. U stelt weliswaar dat de Roma in Kosovo niet behandeld worden zoals de Europeanen denken (CGVS p. 17, 18). Hierbij wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Kosovo zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarop bovenstaande appreciatie gebaseerd is, niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw identiteit en nationaliteit(en), alsook die van uw kinderen, staan niet ter discussie. De medische problematiek van E. (...) wordt evenmin betwist. Het attest van SavoirÊtre kwam hierboven reeds aan bod, net zoals de kopie van de communicatie van de terugkeercoördinator van de gemeente Obilic aan de gemeente Podujevo. Aan de vertalingen van een verklaring van de ngo Democratische Hoop en van een verklaring van de United Roma Party of Kosovo (PRBK) – Podujevo kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Het gaat slechts om vertalingen van documenten waarvan u de originele tekst niet neerlegt. Bovendien is er in het attest van de ngo Democratische Hoop sprake van dat uw familie na het einde van de Kosovo-oorlog fysiek en psychisch aangevallen werd, dit terwijl jullie toen niet eens in Kosovo verbleven, maar wel in Duitsland.“

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd. Hierbij wijst het Commissariaat-generaal er volledigheidshalve op dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Bosnië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarop bovenstaande appreciatie gebaseerd is, niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde geboorteakte bevestigt louter uw persoonsgegevens, niets meer, en kan derhalve bovenstaande bevindingen niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker stelt in wat zich aandient als een enig middel dat verweerder zich heeft bezondigd aan een “Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Verzoeker wijst op artikel 48/6, § 5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stelt dat deze bepaling door verweerder niet correct werd toegepast. Volgens hem begaat verweerder een manifeste appreciatiefout door “telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (...) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten”.

Verzoeker gaat vervolgens vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. In dit kader doet hij vooreerst gelden:

“Uit het administratieve dossier en de bestreden beslissing blijkt vooral dat de wederpartij geen navraag heeft gedaan naar de verklaringen van verzoeker in Nederland, waar hij ook om internationale bescherming heeft verzocht. Een dergelijk verzoek om inlichtingen zou het mogelijk hebben gemaakt de verklaringen van verzoeker te vergelijken. Aangezien zij niet heeft getracht alle informatie te verkrijgen die nodig was om tot een beslissing te komen, heeft de wederpartij artikel 48/6, lid 5, geschonden.”

Verder voert verzoeker, inzake zijn verklaringen bij de DVZ, aan:

“Toen de verzoeker tijdens zijn onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd een samenvatting te geven van zijn problemen, verklaarde hij eenvoudigweg: “In Bosnië werd ik steeds beledigd omdat ik een zigeuner ben. Zelfs wanneer ik de politie belde, zeiden deze dat het allemaal niet zo erg was’ (Vragenlijst, 3.5). Aldus wilde verzoeker te kennen geven dat hij wegens zijn etnische afstamming fysiek was aangevallen en gediscrimineerd. Hij verklaarde ook dat hij niet op de hulp van de politie kon rekenen. Het is niet meer dan logisch dat hij niet elk probleem dat hij ondervond, heeft toegelicht, aangezien het er veel waren en hij niet de gelegenheid had om bij het eerste onderhoud alles te vertellen.

In dit verband heeft Uw Raad al beoordeeld dat:

(...)

A fortiori is deze redenering ook van toepassing op verzoeker, die niet heeft gelogen, maar legde alleen vage verklaringen af gedurende zijn eerste interview."

Met betrekking tot zijn mishandelingen als Roma, betoogt verzoeker voorts:

"Het CGVS heeft erkend dat verzoeker in Bosnië was beledigd wegens zijn origine. De tegenpartij stelt echter dat deze mishandeling niet voldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (bestreden beslissing, p. 3). Deze feiten, die door het CGRA niet worden betwist, tonen aan dat de Roma nog steeds voortdurend worden gediscrimineerd."

Verder wijst verzoeker op en citeert hij uit zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent het gegeven dat hij geen hulp kreeg in het ziekenhuis, dat het meer dan waarschijnlijk is dat zijn zoon geen adequate medische zorg zal krijgen omwille van diens Roma-afkomst, dat hij geen hulp kreeg van de gemeente en dat hij op zoek was naar werk.

Vervolgens wijst verzoeker op en citeert hij uit algemene landeninformatie omtrent de discriminatie van Roma, die gevolgen heeft voor alle aspecten van het leven. Op grond hiervan, geeft hij onder meer aan dat zijn kinderen van jongs af aan zullen worden gediscrimineerd, aangezien er nog steeds overwegend aparte scholen zijn op basis van etnie.

Verzoeker geeft weer wat het CGVS aangeeft omtrent de discriminatie van Roma in zijn land en stelt:

"Uit rapporten blijkt echter dat de Roma de meest gediscrimineerde gemeenschap zijn en zich in de meest precare situatie bevinden. Hoewel de regering pogingen onderneemt om hun situatie te verbeteren, is hun situatie volgens recente berichten nog steeds niet aanzienlijk verbeterd. Het zou onjuist zijn te zeggen dat de Roma in hun land dezelfde rechten hebben als de Bosniërs. Gelet op de huidige situatie van de Roma in Bosnië en Herzegovina is er veel voor te zeggen dat verzoeker zal worden gediscrimineerd en vervolgd op grond van zijn etnische afkomst."

De verklaringen van verzoeker betreffende zijn woning in Bosnië zijn consistent. Inderdaad, hij gaf een adres aan de DvZ. Dit is het adres waar hij de eerste jaren na zijn terugkeer naar Bosnië woonde. Daarna had hij geen adres meer. Hij kon dus geen ander adres aan de DvZ geven. Vervolgens heeft hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken (interview van 18 februari 2020) en aan het CGVS verklaard dat hij gedurende een drietal jaar geen adres meer had (CGVS, p. 15). Later in het onderhoud legde hij spontaan uit dat hij niet naar school had kunnen gaan omdat hij geen adres had (CGVS, p. 15).

Bovendien baseert de wederpartij zich op niet-objectieve informatie wanneer zij verklaart dat: "de facebookprofielen van een aantal van uw familieleden hoegenaamd geen armetierig leven als bedelaar op straat aantonen" (bestreden beslissing, p. 4).

Enerzijds lijkt het heel logisch dat zijn broers op Facebook niet laten zien dat ze in moeilijke omstandigheden leven. Anderzijds kan het CGVS niet vertrouwen op informatie op Facebook, dat geen betrouwbare informatiebasis bevat."

Verzoeker gaat daarna in op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. Hij voert betreffende de bestreden motivering dienaangaande aan:

"Deze redenering lijkt uitsluitend te zijn gebaseerd op openbare verslagen over de autoriteiten in Bosnië, maar zonder rekening te houden met hetgeen verzoeker heeft gezegd."

Enerzijds is het vrij logisch dat de officiële verslagen geen informatie bevatten over de corruptie van de autoriteiten, aangezien sommige van deze verslagen gebaseerd zijn op informatie die door de autoriteiten zelf is verstrekt. Statistieken van andere organisaties wijzen echter op meer gevallen van discriminatie door de autoriteiten:

(...)

Zelfs indien, zoals het bestreden besluit aangeeft, "Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie", toont de tegenpartij niet aan dat de corruptie daadwerkelijk is afgenomen."

Anderzijds stelt de CGRA alleen dat: "Uw verklaringen aangaande de herhaalde fysieke aanvallen op u zijn, zoals reeds aangegeven, niet geloofwaardig. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u telkens bij dergelijke problemen een beroep deed op de politie, maar te horen kreeg dat u loog" (bestreden beslissing, p. 3). Het CGVS heeft zijn beslissing dus niet voldoende gemotiveerd, aangezien het zich niet heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoeker betreffende zijn ervaringen met de autoriteiten en de politie Door zich enkel te baseren op de ongeloofwaardigheid van zijn fysieke aanvallen om daaruit af te leiden dat alle verklaringen van verzoeker tegenover de politie vals waren, heeft het CGVS niet op geldige wijze rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker."

Verzoeker heeft dit in detail toegelicht:

(...)

Er zijn dus redenen om te oordelen dat de bescherming door de autoriteiten nog niet doeltreffend is, ook al zijn er inspanningen gedaan."

Verder gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, geeft inzake de toepassing van deze bepaling enkele algemene en theoretische beschouwingen en geeft aan:

"Zoals in het vorige hoofdstuk is besproken (supra), worden mensen van "Roma"-afkomst in Bosnië systematisch gediscrimineerd op grond van het feit dat zij tot deze groep behoren. Als gevolg daarvan wordt hun de toegang tot huisvesting, werk, gezondheidszorg en onderwijs geweigerd. Zij bevinden zich de facto in een situatie van extreme armoede, die neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling."

Verzoeker doet daarnaast nog gelden:

"Voorts baseert de wederpartij zich op de Bosnische nationaliteit van verzoeker om aan te tonen dat hij zich met zijn partner in Kosovo zou kunnen vestigen (bestreden beslissing, p. 5).

Het verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld in relatie tot het land van herkomst van verzoeker (artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet). In het onderhavige geval beschikt verzoeker niet de Kosovaarse nationaliteit. Evenmin heeft hij een verblijfsvergunning in Kosovo. Het verzoek van verzoeker om internationale bescherming moet worden onderzocht op basis van zijn huidige en persoonlijke situatie. Verzoeker is thans niet gehuwd met zijn partner.

Hij is momenteel niet in het bezit van een verblijfsvergunning in Kosovo. De analyse in de bestreden beslissing met betrekking tot Kosovo is derhalve niet relevant."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"Huidig verzoekschrift ontvankelijk te verklaren en:

In hoofddorde, verzoeker erkennen als vluchteling;

In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

In nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 3-5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande worden, gezien verzoeker deze in het geheel niet aanvecht of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U maakte weliswaar gewag van depressie (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ vraag 32), maar u legde geen enkel medisch attest neer waarin uw psychische problemen worden beschreven. Aldus ontbreken objectieve aanwijzingen om te veronderstellen dat uw mentale toestand u op betekenisvolle wijze zou verhinderen om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze aan de asielprocedure deel te nemen en uw asielmotieven op dienstige wijze uiteen te zetten. Bijgevolg

kan het Commissariaat-generaal hieruit geen bijzondere procedurele noden afleiden die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker brengt tot op heden overigens niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn vermeende psychische problemen.

3.3. Verzoeker betwist de inhoud van de bestreden beslissing verder niet waar met recht gemotiveerd wordt:

"Bovendien is het Commissariaat-generaal gezien bovenstaande van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voorts beschikt u formeel wel degelijk over het Bosnisch staatsburgerschap, zo blijkt uit het JMBG-nummer (Jedinstveni maticni broj gradana, rijksregisternummer) dat op de door u neergelegde geboorteakte wordt vermeld. U beweert weliswaar actueel de Bosnische nationaliteit niet meer te hebben omdat u er al lang weg bent, er geen adres meer heeft, er nooit deelgenomen heeft aan de verkiezingen, en uw Bosnisch paspoort, dat in Nederland in beslag genomen werd, niet langer geldig is (CGVS p. 3). Deze elementen betekenen evenwel geenszins dat u het Bosnisch staatsburgerschap formeel zou zijn afgenomen of verloren en niet meer naar daar zou kunnen terugkeren. Hiernaar gevraagd reprecieerde u overigens enkel dat u zelf geen staatsburger meer wil zijn van Bosnië en gewoon weg wil zijn van dat land (CGVS p. 3-4). Uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade wordt door het Commissariaat-generaal bijgevolg dan ook afgetoetst ten aanzien van Bosnië.

Bij KB van 14 december 2020 werd Bosnië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek."

Verzoeker betwist heden immers niet langer dat hij over de Bosnische nationaliteit beschikt. Integendeel geeft hij in het verzoekschrift zelf eenduidig aan "van Bosnische nationaliteit" te zijn, stelt hij even verder nogmaals uitdrukkelijk dat hij de Bosnische nationaliteit bezit en benadrukt hij expliciet dat zijn verzoek om internationale bescherming (enkel) ten aanzien van dit land, dat zijn land van herkomst betreft, moet worden onderzocht.

3.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van het gegeven dat hij van Roma-afkomst is.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat het een ernstige, negatieve indicatie vormt voor de beweerdte nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker dat verzoeker in de periode van een zestal jaren die hij reeds in Europa vertoefde voor zijn komst naar België reeds één of meerdere verzoeken om internationale bescherming afgewezen zag in zowel Frankrijk, Duitsland als Nederland.

Eveneens doet het op fundamentele wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn gezegden en vormt het andermaal een ernstige negatieve indicatie voor zijn zelfverklaarde nood aan internationale bescherming dat verzoeker tijdens diens persoonlijk onderhoud bij het CGVS meermaals een kennelijk gebrek aan medewerking tentoonspreidde. Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 18 december 2020, waarbij u de mogelijkheid kreeg uw asielmotieven grondig uiteen te zetten, meermaals heel defensief reageerde of zelfs weigerde om vragen terdege te beantwoorden en eiste dat de protection officer eerst uw vragen beantwoordde. Op een verzoeker om internationale bescherming rust nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming medewerking verwachten bij de feitenvergaring, correcte verklaringen en waar mogelijk documenten. Uw algemene houding van weerstand valt maar moeilijk te rijmen met het voldoen aan deze medewerkingsplicht. Bovendien staat een dergelijke algemene houding haaks op de door u beweerdte nood aan internationale bescherming."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Daarenboven doet het op fundamentele wijze afbreuk aan zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van zijn beweerde, concrete asielmotieven, dat verzoeker bij de DVZ slechts op vage en algemene wijze aangaf dat hij in Bosnië werd gediscrimineerd, dat hij er geen rechten had en dat hij er vertrok ten gevolge van de armoede doch dat hij aldaar niet de minste melding maakte van de meest frappante en cruciale gebeurtenissen zoals aangehaald bij het CGVS. Zelfs de ernstige feiten die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek en die volgens zijn gezegden bij het CGVS het voornaamste obstakel zouden vormen voor een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, liet hij bij de DVZ volledig onvermeld. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“U verklaarde dat u in Bosnië herhaaldelijk het slachtoffer werd van fysieke agressie door andere burgers, die u bespuwden, die u tot bloedens toe sloegen, die op een keer uw kruiwagen omver duwden – waarbij u uit zelfverdediging sloeg, waarna u gearresteerd werd, geslagen werd door de politieagenten, en tot zes maanden voorwaardelijk werd veroordeeld -, en die het door u verzamelde karton en papier een aantal keer in brand staken - waarbij u de dag voor uw vertrek uit Bosnië een jongeman die behoort tot de beruchte maffiafamilie Spahovic met een hamer op het hoofd sloeg, waarvoor u nog steeds gezocht wordt door zowel de politie, die u wil arresteren, als door de familie van het slachtoffer (van wie u overigens niet weet of hij overleden is of niet), die wraak wil nemen op u (CGVS p. 8-9). Aan al deze verklaringen kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden. U repte hierover immers met geen woord op de Dienst Vreemdelingenzaken, zelfs niet toen u expliciet gevraagd werd naar arrestaties en veroordelingen, naar uw vrees bij terugkeer, en naar problemen met burgers en autoriteiten (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 18 februari 2020 vragen 3.1, 3.2, 3.4, 3.5, 3.7, 3.8). U stelde er toen enkel dat u in Bosnië gediscrimineerd werd en geen rechten had en dat u er vertrokken bent ten gevolge van de armoede. Inzake problemen met andere burgers maakte u enkel gewag van beledigingen en dat de politie hierover zei dat het allemaal niet zo erg was (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 18 februari 2020 vragen 3.4, 3.5). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken onder meer niets meldde over het hamerincident en uw vrees voor de familie Spahovic is bijzonder frappant te noemen daar dit incident de directe aanleiding voor uw vlucht uit Bosnië zou zijn geweest en u aangeeft dat uw grootste vrees ten aanzien van Bosnië juist uw vrees voor deze familie zou zijn (CGVS p. 14, 21).

(...)

Ofschoon u aan het begin van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat u de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed begrepen had, dat hij geen Bosnisch met u sprak en dat hij op een andere manier vertaalde en misschien wel dingen heeft gezegd die u zelf niet heeft gezegd (CGVS p. 2), kan deze uitleg niet als verschoningsgrond in aanmerking genomen worden om bovenstaande lacunes te rechtvaardigen. De tolk die u bijstond op het ogenblik van het afleggen van uw verklaringen voor de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (d.d. 18 februari 2020) sprak inderdaad Servo-Kroatisch met u en geen Bosnisch, maar deze talen zijn varianten van elkaar en men kan wel degelijk onderling verstaanbaar communiceren met elkaar, zo blijkt ook uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Bovendien heeft u tijdens het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 februari 2020 op geen enkel moment aangegeven dat u de tolk niet begreep. U zou dit pas aan de dossierbehandelaar in de lift hebben gemeld (CGVS p. 2). Echter kan u dit niet hardmaken. U heeft het verslag van uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 februari 2020 voor akkoord ondertekend en kon op het Commissariaat-generaal met uitzondering van een misverstand over uw broers en zussen – verklaringen die u overigens wel met een tolk Bosnisch heeft afgelegd op 23 september 2019 - geen enkel concreet element aanhalen dat niet correct zou zijn weergegeven. Evenmin heeft u de door u beweerde tolkproblemen met uw advocaat besproken (CGVS p. 2-3). Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets gezegd heeft over het hamerincident, repliceerde u dat het u niet gevraagd werd (CGVS p. 14). Dit is in het licht van de diverse expliciete vragen die gesteld worden op de Dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk een ernstige rechtvaardiging.”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij bij de DVZ te kennen zou hebben willen geven dat hij fysiek werd aangevallen en gediscrimineerd, mist kennelijk feitelijke grondslag. Hij vermeldde de beweerde fysieke aanvallen aldaar immers niet. Verder tracht verzoeker de voormelde vaststellingen ten onrechte te vergoelijken door te wijzen op de korte duur van het onderhoud bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden

aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de ernstige fysieke mishandelingen, de arrestatie en veroordeling ten gevolge van zijn reactie uit zelfverdediging, de brandstichtingen en vooral het incident met de hamer dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor zijn vertrek en dat ertoe zou hebben geleid dat hij zowel de autoriteiten als een beruchte maffiafamilie zou dienen te vrezen hierin niet zou hebben vermeld. Dit geldt nog des te meer nu hiernaar, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, bij de DVZ expliciet werd gevraagd. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd gehandhaafd.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen, vrees en nood aan bescherming, wordt nog op manifeste wijze verder ondermijnd doordat hij bij de DVZ tot tweemaal toe duidelijk maakte dat hij eigenlijk wel wilde terugkeren naar Bosnië. Verzoeker laat de bestreden beslissing in deze volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Bovendien maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 september 2019 tot tweemaal toe duidelijk dat u wel naar Bosnië terug wilde, maar enkel als dit samen met uw gezin kon (DVZ verklaring d.d. 23 september 2019 vraag 33). Dergelijke uittaling getuigt niet meteen van een ernstige vrees voor vervolging of een vrees voor het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de herhaalde fysieke confrontaties andermaal ondermijnt.” Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien zij door verzoeker volledig onverlet worden gelaten, blijven zij onverminderd gelden.

Verzoeker laat de terechte vaststelling eveneens volledig ongemoeid dat hij van geen van zijn verklaringen ook maar enig begin van bewijs bijbrengt.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde, ernstige feiten waarvan verzoeker slachtoffer stelt te zijn geworden. Dat verzoeker het nodig achtte om de voormelde, ongeloofwaardig bevonden, fictieve feiten te verzinnen en op te dissen, vormt daarbij bovendien een duidelijke en ernstige indicatie voor het gegeven dat hij zelf de mening is toegedaan dat de algemene situatie in zijn land van herkomst voor Roma niet van zulke aard is dat deze volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

Omtrent deze algemene situatie, en de verklaringen die verzoeker dienaangaande aflegde, wordt in de bestreden beslissing, dit mede gelet op het voorgaande, verder geheel terecht aangegeven:

“Dat u om uw origine wel eens beledigd werd in Bosnië, wordt door het Commissariaat-generaal dan weer niet meteen betwist. Echter is dergelijke behandeling, hoe laakbaar ook, niet voldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Voorts heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u in het geval van problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een terugkeer naar Bosnië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië aanwezige nationale autoriteiten. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U heeft niet aangetoond dat u zulks gedaan heeft. Uw verklaringen aangaande de herhaalde fysieke aanvallen op u zijn, zoals reeds aangegeven, niet geloofwaardig. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u telkens bij dergelijke problemen een beroep deed op de politie, maar te horen kreeg dat u loog (CGVS op. 9), noch aan uw verklaringen dat de politie u zelfs geslagen zou hebben en u actueel nog steeds zou zoeken om u te arresteren. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt trouwens dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Dat u telkens van de politie te horen gekregen zou hebben dat u een zigeuner bent en dat u niet de waarheid zei (CGVS p. 9) is dan ook niet in overeenstemming met de beschikbare informatie. Hoewel er binnen de Bosnische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, worden er inspanningen geleverd om de samenwerking tussen de ordediensten op verschillende niveaus te verbeteren. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een

resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De civiele autoriteiten hebben daadwerkelijke controle over de veiligheidsdiensten en beschikken over mechanismen om gevallen van misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen. Om eventueel machtsmisbruik van politiefunctionarissen en andere vormen van onprofessioneel of onzedig gedrag van politiefunctionarissen doeltreffend te kunnen bestraffen, werden binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken de Afdeling voor Interne Controle en het Openbaar Bureau voor Klachten opgericht. Daarnaast kan elke Bosniër die meent in zijn/haar rechten te zijn geschaad zich wenden tot het "Institution of Human Rights Ombudsman for Bosnia and Herzegovina", dat uit drie ombudsmannen bestaat die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, in Bosnië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, een aantal voorname stappen werden gezet om corruptie aan te pakken. Zo werden een anticorruptiestrategie en bijbehorend actieplan voor de periode 2015-2019 aangenomen.

Bosnië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. In de strijd tegen corruptie werden in de afgelopen jaren reeds meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen gearresteerd. De Bosnische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Bosnia and Herzegovina". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Aangaande het onrecht dat de Roma te beurt valt in Bosnië – ze krijgen geen werk, geen ziekteverzekering enz. en worden door niemand geholpen (CGVS p. 8, 13, 15, 17) -, toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Bosnië-Herzegovina zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene preciaire economische toestand in Bosnië-Herzegovina, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Bosnische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Bosnië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Bosnische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Dit leidde reeds tot vooruitgang op het vlak van burgerlijke registratie en huisvesting. Verdere integratie van de Roma in de Bosnische maatschappij wordt beoogd met een actieplan voor de Roma, het Action Plan for Social Inclusion of Roma in BiH, eerst voor de periode 2017-2020 en actueel voor de periode 2021-2025, waarin de focus ligt o.a. op de domeinen werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTEDsteunprogramma opgezet. Dit programma verleende de nodige steun bij de ontwikkeling van het nieuwe actieplan 2021-2025. Tevens werken meerdere gemeenten aan lokale actieplannen voor de integratie van de Roma en er zijn in Bosnië ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een

toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Bosnië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uw verklaringen dat de Roma in Bosnië door niemand geholpen worden, niet door de gemeente, niet door de sociale dienst, niet in het ziekenhuis e.d.m. (CGVS p. 8) betreffen algemene uitspraken die, gelet op voorgaande informatie, niet voldoende gebaseerd zijn op concrete objectieve elementen. Deze bevinding noopt des te meer daar ook in verband met uw persoonlijke situatie de nodige bedenkingen kunnen worden gemaakt. Zo verklaarde u dat u sinds 2010 geen adres meer had in Bosnië en dat u gedurende drie jaar op straat leefde (CGVS p. 15-16). Hierdoor - en ook doordat u geen geld had - kon u bijvoorbeeld niet naar school gaan (CGVS p. 15). Hieraan kan echter geen enkel geloof worden gehecht. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u op 23 september 2019 dat u van 2004 tot 2013, het jaar waarin u terug naar West-Europa kwam, in Sarajevo woonde op het adres Alibega Firdusa 21 (verklaring DVZ d.d. 23 september 2019 vraag 10). Pas bij uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 februari 2020 beweerde u dat u gedurende een drietal jaar geen adres meer had (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 18 februari 2020 vraag 3.5). Hierover repte u met geen woord op 23 september 2019. Dat de door u beweerde leefomstandigheden in Bosnië de nodige geloofwaardigheid ontberen blijkt ook uit de vaststelling dat uw partner beweerde dat uw broers nog altijd op straat leven en bedelen in Bosnië (CGVS partner p. 9), terwijl de facebookprofielen van een aantal van uw familieleden hoegenaamd geen armtierig leven als bedelaar op straat aantonen. Dit doet dan ook ernstige vraagtekens rijzen bij uw persoonlijke situatie in de periode dat u nog in Bosnië woonde. Dat de sociale dienst u steeds afgewimpeld zou hebben, bijvoorbeeld wanneer u een dak boven uw hoofd ging vragen nadat u op straat zou zijn beland en bij uw pogingen om naar school te gaan (CGVS p. 15-16), en uw documenten bij het aanvragen van sociale zekerheid gewoon in de vuilnisbak zou hebben gegooid (CGVS p. 9-10, 17), betreft verklaringen die niet alleen niet stroken met de hierboven reeds beschreven informatie aangaande de situatie van de Roma in Bosnië, maar zijn beweringen die u op een bepaald moment tijdens uw onderhoud ook linkt aan de door u beweerde problemen met de politie – u zou bij de sociale dienst hulp gaan zoeken zijn nadat u er niet in geslaagd was klacht in te dienen bij de politie maar de beampte zou het document gescheurd en in de vuilnisbak gegooid (CGVS p. 9). Daar uw problemen met de politie niet geloofwaardig zijn (cf. supra) en uw verklaringen over uw levensomstandigheden in de drie jaar voor uw vertrek uit Bosnië niet overtuigen, kunnen uw herhaalde verklaringen aangaande het weigerachtig handelen van de sociale dienst bijgevolg evenmin als overtuigend worden weerhouden. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen over uw zoektocht naar werk. U beweerde dat u een arbeidsboekje had, maar dat dit op een gegeven ogenblik van u werd afgenomen omdat u geen schooldiploma had (CGVS p. 15). Deze uitleg houdt geen steek. Immers, indien het bezitten van een diploma een voorwaarde zou zijn om een arbeidsboekje te verkrijgen, is het verwonderlijk te noemen dat u een dergelijk boekje ooit zou hebben ontvangen. Ook stelde u dat uw zieke zoon E. (...) in Bosnië niet geholpen zal worden omdat u geen ziekteverzekering heeft (CGVS p. 8). U baseert uw uitspraak op een video-opname van een neef die met zijn baby naar het ziekenhuis ging, maar die geen hulp kreeg omdat hij geen ziekteverzekering had. Er werd u gevraagd deze opname aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS p. 9-10). Tot op heden liet u evenwel na dit te doen. U legt voorts uit dat u destijds in Bosnië herhaaldelijk getracht heeft een ziekteverzekering te krijgen, maar dat u niet geholpen werd (CGVS p. 16). Andermaal kan herhaald worden dat uw verklaringen ondanks uw niet aflatende pogingen nooit te zijn geholpen de nodige geloofwaardigheid missen (cf. supra). Bovendien beweert u enerzijds dat u een arbeidsboekje had, maar anderzijds dat u geen ziekteverzekering kreeg. Echter is bij wet voorzien dat wie werkloos is en ingeschreven is bij een arbeidsbureau, en dus een arbeidsboekje heeft, op deze manier gedekt is door de publieke gezondheidszorg. Uw incoherente, niet met de praktijk strokende verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw persoonlijke ervaringen nog verder op de helling. U maakt aldus uw bewering dat u uw zoon E. (...) in Bosnië niet de benodigde medicatie zal kunnen geven (CGVS p. 17) niet aannemelijk. Uw advocaat voegde nog toe dat u in Bosnië niet naar het ziekenhuis zal kunnen gaan met uw zoon omdat u gezocht wordt door de politie (CGVS p. 21). Gezien dit laatste geenszins geloofwaardig is, blijkt andermaal uit niets dat u E. (...) niet de nodige verzorging zou kunnen geven in uw thuisland. U verklaarde tot slot nog dat uw kinderen in Bosnië niet naar school zullen kunnen gaan en dit omdat u zelf ook nooit naar school gegaan bent (CGVS p. 20). Echter maakt u tezelfdertijd

duidelijk dat uw jongere broers E. (...) en E. (...) in Bosnië wel naar school gaan (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal ziet dan ook niet in waarom uw kinderen om redenen gelinkt aan de Vluchtelingenconventie er niet naar school zouden kunnen gaan. U heeft het in dit verband nog over het feit dat uw vader betaald heeft voor de school van uw broers (CGVS p. 20). Volledigheidshalve merkt het Commissariaat-generaal in dit verband op dat het basisonderwijs en middelbaar onderwijs gratis zijn in Bosnië.

Gelet op alles wat voorafgaat, heeft u inzake uw persoonlijke situatie geenszins aannemelijk gemaakt dat u in het verleden in Bosnië herhaaldelijk uw rechten heeft willen laten gelden, maar dat u deze u telkens ontzegd werden om uw origine, en dat u er aldus het slachtoffer was van discriminatie in die mate dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg blijkt uit niets dat dit in de toekomst wel het geval zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Bosnië.

Aangaande de medische problemen van uw zoontje E. (...) dient volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, wat u reeds deed. Deze aanvraag werd evenwel door de Dienst Vreemdelingenzaken ongegrond verklaard omdat behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Bosnië (zie beslissing Dienst Vreemdelingenzaken Afdeling Uitzonderlijk Verblijf Medische Sectie d.d. 20 december 2019). U brengt geen objectieve informatie aan die deze eerdere appreciatie kan wijzigen."

Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg te wijzen op zijn eerder afgelegde verklaringen en een aantal van deze verklaringen te herhalen, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake, op basis van en rekening houdende met deze verklaringen gedane vaststellingen.

Door boudweg te poneren dat zijn verklaringen betreffende zijn woning in Bosnië wel consistent waren, doet verzoeker aan de dienaangaande gedane vaststellingen verder geheel geen afbreuk. Hij verklaarde bij de DVZ, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, immers niet enkel dat het betreffende adres zijn laatste (gekende) adres was, doch gaf aldaar eveneens duidelijk aan dat hij op dit adres verbleef tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst in 2013. Tevens gaf hij aan dat hij slechts sedert 2013 geen adres meer had (administratief dossier, verklaring DVZ verzoeker, nr.10).

Bovendien blijkt uit het dossier, meer bepaald uit de Facebookprofielen van een aantal van verzoekers familieleden, weldegelijk dat hoegenaamd niet kan worden aangenomen dat deze een armtierig leven, als bedelaars zonder onderdak, zouden leiden. Verzoekers uitleg, met name dat deze informatie niet betrouwbaar zou zijn en dat zijn broers op Facebook zouden verbergen dat zij in wezen weldegelijk in moeilijke omstandigheden leven, kan in dit kader bezwaarlijk ernstig worden genomen. Waarom zijn familie, indien deze werkelijk tot een leven van armoede veroordeeld zou zijn, het nodig zou achten om energie te steken in het onderhouden van Facebookprofielen en zich op deze profielen te profileren als gegoede familie, kan in het geheel niet worden ingezien. Dat verzoekers familieleden, indien deze werkelijk op straat moesten (over)leven en bedelen en zich dermate moesten behelpen, hun tijd en middelen zouden verspillen aan het faken van een minder armzalig bestaan op de sociale media, is dan ook manifest onaannemelijk.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde, inzake en op basis van zijn concrete verklaringen en beweringen gedane vaststellingen volledig ongemoeid.

Wel verwijst verzoeker nog naar en citeert hij uit algemene landeninformatie, betreffende de discriminatie van en de beschikbare beschermingsmogelijkheden en ondersteuningsmechanismen voor Roma in Bosnië. Dient in dit kader echter te worden vastgesteld dat deze informatie volledig in dezelfde lijn ligt als en bijgevolg op generlei wijze afbreuk doet aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie en de voormelde, op deze landeninformatie geschraagde motieven. Dat zich in Bosnië nog een aantal problemen voordoen en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft dan ook een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals genoegzaam blijkt uit het geheel van voorliggende landeninformatie zoals aangereikt door zowel verzoeker als verweerder, de Bosnische autoriteiten redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of ernstige schade, dat de in Bosnië opererende autoriteiten in het geval van eventuele (veiligheids-)problemen aan alle onderdanen en ongeacht hun etnische aanhorigheid voldoende bescherming en ondersteuning bieden en dat bijgevolg aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij

eventuele problemen van discriminatie toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

Het voorgaande vindt overigens eveneens en duidelijk bevestiging in het feit dat Bosnië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

In zoverre verzoeker bij het CGVS eerder nog beweerde dat zijn partner zich niet bij hem zou kunnen voegen in Bosnië, kan tot slot worden opgemerkt dat verzoeker hierop in het verzoekschrift niet meer terugkomt en dat hij niet (langer) betwist dat zijn partner hem in Bosnië zou kunnen vervoegen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader dan ook geheel ongemoeid waar, verwijzende naar de beslissing die verweerder nam ten aanzien van verzoekers partner, gemotiveerd wordt:

"Het omgekeerde geldt ook voor u aangaande een eventuele vestiging in Bosnië. De uitleg van uw partner dat u niet naar Bosnië kan omdat Bosnië Kosovo niet erkent als staat (CGVS partner p. 13) doet hieraan geen enkele afbreuk. U beschikt immers ook over het Servisch staatsburgerschap en uit niets blijkt dat Bosnië, dat inderdaad Kosovo tot op heden niet als soevereine staat heeft erkend, Servië niet als dusdanig beschouwt. Dat jullie gepoogd zouden hebben officieel te huwen, maar te horen gekregen zouden hebben dat dit niet mogelijk is omdat jullie in België niet over geldige verblijfsdocumenten beschikken, zoals uw partner opperde (CGVS partner p. 19), is ongeloofwaardig. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat het afsluiten van een huwelijk ook mogelijk is voor wie bijvoorbeeld in het wachtregister is opgenomen, wat het geval is voor jullie daar jullie als verzoekers om internationale bescherming in dit register staan."

Gezien verzoeker deze motieven niet aanvecht of betwist, blijven zij onverminderd overeind. Aldus toont verzoeker geenszins aan dat het onmogelijk zou zijn voor zijn partner om hem in Bosnië te vervoegen.

Hoe dan ook kan in dit kader worden opgemerkt dat de Raad zich in het kader van het onderhavige beroep niet uitspreekt over (de eventuele gevolgen van) een maatregel tot terugleiding of verwijdering in hoofde van verzoeker. Het doel van een verzoek om internationale bescherming bestaat er bovendien niet uit om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet). Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift, heeft verzoeker de Bosnische nationaliteit en dient zijn verzoek ten aanzien van dit land te worden beoordeeld. Dat zijn partner de Bosnische nationaliteit niet heeft, kan hieraan, te meer gelet op het voorgaande, dan ook geen afbreuk doen.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat verzoeker geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.8. Gelet op het voorgaande, is het verwijt vanwege verzoeker dat verweerder naliët om zijn verklaringen in Nederland op te vragen en te vergelijken met zijn alhier afgelegde verklaringen, verder niet dienstig. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker op generlei wijze aantoonst, uitwerkt, concretiseert of onderbouwt dat of hoe zulks zou (hebben) kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming. Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoeker, zo hij werkelijk de mening toegedaan was dat zijn verklaringen in Nederland *in casu* van belang waren, deze verklaringen niet zelf kon bijbrengen.

3.9. Gelet op het voorgaande, beroept verzoeker zich te dezen niet op dienstige wijze op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij toont immers niet aan dat hij vroeger reeds daadwerkelijk slachtoffer zou zijn geweest van vervolging of ernstige schade. Evenmin is het, in acht genomen hetgeen voorafgaat, aannemelijk dat hij bij eventuele vervolging of schade, in zijn land van herkomst verstoken zou blijven van de nodige bescherming en ondersteuning.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT